

Безъ да я молятъ повече, птичката започна; но прѣди тя да свърши, султанътъ бѣ далъ знакъ и веднага всичкитѣ прозорци и всичкитѣ врати се бѣха затворили като че съ едно побутване. Птичката бѣ плѣнена!

Роби донесоха една великолѣпна златна клѣтка и птичката, като наведе глава, защото разбра всичко, и сѣкашъ рѣшена на всичко, сама влѣзе вжтрѣ.

Абд-Аллахъ се приближи:

„Ти пожела това, рече той, ти ме принуди, о мой хубави пѣвецъ, да си послужи съ хитростъ. Но, бжди спокойна, азъ ще направя тъмницата ти тѣй приятна, че ти никога не ще се затужишъ за твоитѣ дървета и твоитѣ цвѣтя!“

Птичката го изгледа продължително; нейния погледъ, единъ тжженъ и пълень съ укоръ погледъ, даваше отговоръ вмѣсто нея.

„Ти не си устоя на думата, сѣкашъ му казваше тоя погледъ; ти направи това, което не трѣбаше да направишъ!“

Цѣлиятъ дворъ ржкоплѣскаше. Най-сетнѣ тоя чуденъ пѣвецъ бѣше въ ржцѣтъ имъ; часоветѣ имъ ще бждатъ по-сладки съ него. Неговата скръбъ скоро ще прѣмине, и утрѣ неговитѣ пѣсни ще почнатъ отново, по-сладки отъ всѣки други пжтъ.

* * *

Но птичката не запѣ вече, ни на другия день, нито по-сетнѣ. Напразно султанътъ събираше цѣлия си дворъ, даваше своя заповѣденъ знакъ — птичката стоеше безгласна въ дѣното на своята клѣтка. Напразно пълнѣха клѣтката и съ най-редкитѣ зърна и я покриваха съ цвѣтя; напразно държеха постоянно мѣнечки, сѣкашъ да бѣха кристални, тасчета отъ мраморъ съ прѣсна вода — птичката не казваше вече нищо; тя оставяше непокътнати зрѣнцата; едва само отъ врѣме на врѣме потопяваше въ водата своитѣ крилѣ и своята човчица. Молба, заплашвания, нищо не помагаше.

Цѣли часове стоеше султанътъ прѣдъ клѣтката, наблюдавайки своята плѣнница, викайки я съ най-сладки имена, обсипвайки я съ най-нѣжни милувки. Единъ робъ бѣ опрѣдѣленъ да ѝ прислужва постоянно; всѣка сутринъ, той я разхождаше, въ клѣтката ѝ, подъ голѣ-

митѣ дървета въ градината. Но тогава само, когато слънцето прѣскаше своитѣ лжчи силно, птичката сѣкашъ се пооживѣваше малко; ала никога вече не се чу тоя чуденъ гласъ, за който сега всички скърбѣха, питайки се тихичко, дали малката пѣвица не ще умре.

И, наистина, птичката вѣхнѣше всѣка минута: нейнитѣ очи нѣмаха вече своя розавъ хубавъ отблѣскъ; крилѣтъ ѝ, увиснали тжжно, изглеждаха сега като че не ще могатъ да се разперватъ вече. Султанътъ бѣ се съвѣтвалъ съ своитѣ птицеловци, съ своитѣ дервиши и лѣкари. Той се разгнѣви до бога, когато му съобщиха, че птичката е болна и че не знаятъ какъ да ѝ повърнатъ златния гласъ. Като извади меча си, той се заклѣ, че ще ги погуби всички, ако не намѣратъ цѣръ за неговата плѣнница. А дервишитѣ, треперейки, бѣха обѣщали да се опитатъ пакъ и да намѣратъ въ старитѣ книги тоя таинственъ цѣръ, който имъ бѣше още непознатъ.

Птичката вѣхнѣше постоянно; отъ всички краища на царството, повикани по царска за-

повѣдъ, бѣха дошли хора, стари факири съ бѣли бради, вражари знаменити, които мислѣха, че тѣхното умѣние ще изцѣри пѣвецътъ-